

Reisebrev nr. 9.

Ja, så sitter jeg her i stua til kusina mi, Thelma, og mannen Morris. Togturen er over. Jeg har ennå ikke helt klart å fordøye alle inntrykkene. Det går nok bedre når jeg kommer hjem og begynner å redigere video-opptakene og lager bildebok fra turen.

Her er det stille og avslappende. Vinduene står oppe, og duren fra den evige strømmen av biler på Interstate 95 høres svakt. I det fjerne kan jeg skimte og høre lyden fra fly på veg til og fra BWI (Baltimore Washington Internationale Airport). Det hele står i sterk kontrast til de hektisk 27 dagene på togreise. Jeg har nettopp «Skypet» med barnebarna Johanna og Andrea. Skype er en fin mulighet når en er ute og reiser, men det får en også til å føle stikk av hjemlengsel.

Her sitter jeg så med beina høyt for å hvile mine hovne føtter. I dag har jeg kjøpt støttestrømper. Så får vi håpe det bedrer seg. Det var slutt på reit tøy da jeg kom tilbake hit, men Thelma ordnet det i en fei så nå kan jeg igjen se ut som et skikkelig menneske igjen.

Dagene fram til jeg drar tilbake til Norge lørdag, blir rolige, når en da ser bort fra alle familie- og restaurantbesøkene. I dag har vi vært på Paneras og spist frokost sammen med venner av Thelma og Morris. I morgen har fetter Thoralf invitert på restaurantmiddag, og torsdag skal vi treffe Penny med familie. Fredag har jeg invitert en del av familien på 17.maifeiring. Rart å være utenlands på nasjonaldagen. Etter all denne spisinga håper jeg at jeg får plass i flysetet når turen går hjemover lørdag – først med tog til Newark, NJ, og så direktefly til Gardermoen. Jeg hadde aldri trodd at den reisa skulle være så enkel. I tillegg slipper Morris den lange kjøreturen til Dullas Airport. Fra jernbanestasjonen ved Newark går det automatisk og gratis mono-rail-tog direkte til flyterminalen. Lettere kan det ikke bli.

Det er lite å fortelle om togturen fra New Orleans. Den føyer seg inn i rekken av alle de andre med venting på godstog, forsinkelser osv. Det er vanskelig å forstå at det i et land som for 44 år siden var i stand til å frakte mennesker fram og tilbake til Månen, ikke er mulig å få til et jernbanesystem der passasjertrafikken fungerer slik at folk kan stole på den. Hvis det da ikke står på politisk vilje og evne til gjennomføring av tiltak. For også her finnes det passasjertog som virkelig fungerer, som en kan stole på, og som også er raske - i nordøst-korridoren mellom Boston og Washington DC. Når det har vært mulig å få til her, hvorfor er det da ikke mulig å få det til andre steder i landet? Skyldes det kanskje at politikerne store deler av året befinner seg nettopp i dette området, og skyldes det at flyselskapene, oljeselskaper o.a. har så stor makt over politikerne som dermed motarbeider effektivisering av passasjertrafikk med jernbane? Det er jo dessverre noen som ser på støtten til gjenvalg som viktigere enn å gjøre det som er best for landet. Ja, en kan stille seg mange spørsmål etter opplevelsene på en slik togreise.

Det blir nok ikke så lenge til jeg igjen tar en tur hit, men jeg kommer neppe til å legge opp til lang togreise i USA igjen. Colorado er en stat jeg gjerne kunne brukt mye mer tid i, og jeg skulle gjerne opplevd Yellowstone nasjonalpark og Niagara Falls. En lang togtur fra kyst til kyst i Canada frister også. Vi får se hva tiden bringer.

Det som står ovenfor, skrev jeg mandag. Nå er det torsdag. Jeg har gjort en oppsummering av denne turen på 27 dager. Turen blir på ca

12.700 miles på jernbanespor. I tillegg har jeg brukt trikk, Light Rail, Mono-Rail og Metro. Leiebilene trilla vel 1.000 miles, og jeg har brukt buss, shuttle og taxi. Glemmes må heller ikke alle milene med Morris som sjåfør.

Jeg håper du har hatt glede av å følge meg til hjørnene på «The Lower 48 States» og til 32 US-stater i tillegg til British Colombia i Canada og District of Colombia her. Totalt har jeg besøkt 42 amerikanske stater. Om jeg noen gang klarer i komme meg til de 8 siste, får tiden vise.

Når høstdagene kommer og denne turen er kommet litt på avstand, vil jeg legge ut videoer fra turen på web-sida mi. Der ligger det mye fra min forrige tur. Det vil snart bli sletta, men inntil videre kan dere finne «tidtrøyte» på <http://www.reiers.net/USA2011/>

Nå er det snart slutt på min spesielle ferie. Jeg skal ærlig innrømme at det er mye galskap i å feriere på den måten, men det er slik jeg liker det. Sliten var jeg jeg kom hit fredag, men nå har jeg kommet meg igjen, og støttestrømpene har gjort sin virking. Går alt som planlagt, setter jeg igjen beina på norsk jord i ni-tida søndag morgen.

Elkridge, MD, 16. mai 2013

Med vennlig hilsen

Torstein

